

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedźelske łopjeno.

Wudawa ńo kóždu ńobotu w Smolerjez knihcizšczerńi w Budyšcinje a je tam ńa sčtwórtletnu pschedplatu 40 np. dostacž.

11. njedzela po ńwjatej Trojizny.

Łut. 18, 9—14.

Džeńń tydženja ńmy ńo dopomńili na wutupjenje Jerusalema a ńmy widželi, ńo ńtaj hordosć a wutrobom twjerdosć Židow do hubjenstwa a njesboža pschinjeńłoj: pschetož woni njechachu teho ńnjesa pschijecž jako ńlubjeneho Měšiaša. Tón ńnjes pak, to derje pńsnawšchi, wupraji tamne wěšczenje, kotrež mějachmy džeńń tydženja ńa tekst. Wón pak bē tež spńnal, ńi wotkal bē tuta jich hordosć pschisćla, mjenujzy wot tych, kiž myšlachu, ńo je jich žiwjenje dospołne, tak ńo moħł Bóh ńwoje spodobanje nad nim mēcz: to bēchu či Farisejzy a pišmawuczeni. Tón ńnjes pak wšchudžom, hđžež mējesche k temu składnosć, pschecžimo jich myšli wojowasche, kaž to tež widžimy w naschim dženńńišchim ńłowje, kotrež rēczy:

Wo Farisejńkim a wo žłoniku.

Wo Farisejńkim rēczy ńbóžnik, potajkim wo jenym tych mužow, kiž myšlachu, ńo smēja junu wěšcze ńbóžnosć. Wón nam jeho pokasa, tak wón horje dže do templa, ńo by ńo tam modlił. Ale kažka bēsche to tola modlitwa! Wón njepschińdže, ńo by ńi wutrobu ńo modlił, wón wšchał njeje ńebi wēdomy, ńo dyrbjal jako hrēšny čłowjek poniznje stupicž psched woblicžo ńwjateho Boha. Nē, wón pschińdže, ńo by widženy byl wot čłowjekow; a w modlitwje njeprošy Boha wo wodacze ńwojich hrēchow, nē, wón wšchał myšli, ńo je ńam psches ńwoju mōž ńo hrēchow hladał, a tak we ńwojich ńłowach ńam ńekje křwali, hđyž

praji: Ja ńo či džakuju, Božo, ńo njeńšym jako drusy ludžo, rubjeńizny, njeprawi, mandželstwołamarjo, ani jako tónle žłonik; ja posćžu ńo dwójzy ńa tydžeń a dawam džeńatł wot wšcheho, sčtož mam (11—12). Mōže ńo hordosć ńjawnišcho pokasacž? To njebē modlitwa, kažtuž chze tón ńnjes mēcz, a tehodla wón tež praji: Sčtož ńo ńam pomyšchuje, tón budže ponizeny (14). A tola, njenamaka ńo tajke farisejńke waschnje tež hišcže dženńa mjes nami? Tón ńnjes je drje ńi tutym pschirunanjom nam prawje pokasacž chžyl, tak njeńmē byčž pola naš a ńo dyrbimy ńo hordosće hladačž; ale kaž huńto drje ńo hišcže dženńa praji: Ja ńo či džakuju, Božo, ńo njeńšym jako drusy ludžo! Kaž huńto ńo stawa, ńo čłowjek myšli, ńo tež wón njetrjeba Boha wo wodacze hrēchow prošycž! Kaž lohko ńo stawa, ńo čłowjek bjes kšchecžijanskeje lubosće ńi wēšnym sazpiwanjom hlada na ńobucžłowjeka, kaž tam Farisejńki na žłonika! Tajki čłowjek spńta drje ńo samolwjeć se ńwojim čzinjenjom a žiwjenjom; ale wón hlada jenož na někotre pocžinki, kiž ma, sabudže pak pschi tym, tež kēdžbowacž na ńwoje hrēchi a pschestupjenja, bjes kotrcžž žadyn čłowjek njeje. Tuta hordosć pak potom tež dobre plody njepschinješe, pschetož wona čłowjeka sawjedže, ńo njeby bližšchemu nicžo dobreho dowērił, ńo by jeho bjes ńmilnosće ńudžil, ńo by na njeho je sazpicžom hladał. A psches tutu hordosć bywa tež stejiscžto tajkeho čłowjeka pscheczo czežiče a hubjeńšche; pschetož čim dlēje hordosć w čłowjeku wostanje, čim wjetšchi budže tež hrēch pschecžimo Bohu; a čim dlēje čłowjek wot Boha džěleny wo-

stanje, čím bóle namaka šo sašo nowy hrěch do wutrobny cžłowjeka; a čím dlěje je cžłowjek we šwojej hordosći woštał, čím czejšcho budže jemu tež, šo sašo na prawy pucź wrócizć. Derje pať s najmjeńšcha sa teho, kiž šo hišcže w prawym cžašu wróczo namaka ł šwojemu Bohu; tón pať, kiž woštawa w hordosći a w hrěchu, tón dyrbi šam na šebi šhonicź wěrnosć šłowa: Šchtóž šo šam powyšchuje, tón budže poniženy.

Tón Knjes pať nam tež tudy pokasuje, kať dyrbimy šo ł Bohu modlicź, a tehodla wón w pschirunanju wo zloniku rěczi. My wěmy, šo zlonizy pola Židow jara czešczeni njeběchu. A runje jeneho s nich staji tón Knjes Farisejskemu napschecziwo, šo by jim a nam pokasał, šo psched Bohom žane pohladanje na parichonu njeje, ale šo ma Bóh šwoje špodobanje nad hrěschnikom, kiž pokutu cžini. Haj, wón bē hrěschnik a wjedźišche to tež, tehodla wošta nasdala stejo a njechascže tež šwojej woczi ł njebješam posbēhnucź. Wón we šwojej ponižnosći myšli, šo je jeho hrěch wjetšchi, hacź šo mohł Bóh jemu wodacź. Wón njespyta šo samolwjecź, nē, wscho, šchtóž wón praji, je: Božo, budź mi hrěschnikej hnadny (13). Šchto leži wscho w tutym šłowie! Wěra do Boha, pōšnacže, šo je wón hrěschnik, nutrna próštwā wo wodacže hrěchow, niz pať dokelž je wón šej to psches šwoje žiwjenje šaslužil, nē, Bóh chyzł to cžinicź se šameje wótzowškeje hnadny! Tuta rjana ponižnosć šo jemu pať tež hnydom mytuje; praji tola tón Knjes wo nim: Tón džěsche ša praweho do šwojeho doma psched tamnym (14). Tu widžimy, kať mamy šo tež my we šwojim žiwjenju šadžeržecź, hdyž njechamy jenož šchescžijenjo rěfacź, ale tež bycź. Niz hordži kať Farisejski, pschetož my wschať šmy wschitzy hrěschizy, ale ponižni dyrbimy bycź; w kōždym cžašu dyrbimy šo dopomnicź, šo nascha móž njemōže dobycź, ale šo tam horjekach w njebješach tež nasch Bóh bydli, kotrehož hnađa je wulka a je ta šama woštala, kaťkaž bēsche w prjedawšich cžašach. Ponižni dyrbimy bycź a dyrbimy šo dopomnicź na šwoje hrěchi; a modlicź dyrbimy šo ł šwojemu Bohu, šo by wón tež nam nasche winy wodał, šo njebychmy wšamknjeni byli s jeho wěcžneje domišny, ale šo bychmy tež my mēli šwojich dušchow šbōžnosć. Niz hordži, ale ponižni, pschetož šchtóž šo šam powyšchuje, tón budže poniženy; a šchtóž šo šam ponižuje, tón budže powyšcheny.

Ša žimy šym a wumrjecź chzu
Šo twojej šwjatej woli,
We šbožu a tež njesbožu
Mój duch cži ł wschemu šwoli.
Šdyž pošledni cžaš nastawa
A šmjercź šo še mni pschibliža,
Mój duch je jara šnadny,
Šdyž dale rěcžecź njemōžu,
Dha ł njeby pomhaj šdychnjenju:
Ach Božo, budź mi hnadny! Šamjeń.

Prasheń na šwědomnje.

Šedyn amerikanski polkownik (Oberst), ł najšnamjenicžišchim rošomnikam abo rationalistam šwojeho cžaša šluschazy, mējesche wěrjazu mandželšfu, kotraž šo próžowasche, šwojim džěcžom hižom šaše lubosć ł Šbōžnikej do wutrobow šaschcžepjowacź. Šejny muž pať bēsche jako špišaczel wjazornyh polemiskich špišow pschecziwo bibliji a šchescžijanskej wěrje šnaty a pytašche tež šwojich pschecželow še šahorjazymi šłowami na to pokasowacź, kať šebi njewěra

pschezo bóle a bóle cžěť cžini a škōncžnje šchescžijanstwo žhle šacžišcži.

Runje bēsche wón na tym, jeneho šnateho wo wěrnosći šwojich nahladom pschewědcžicź, dha bu wón ł šmjertnemu ložu šwojeho džěscža, dwanacželětneje holcžki, wołany. Šolny stracha a starosće šo tam wón šhwatajzy poda, šo by šwoju lubowanu džowku hišcže widžal, prjedy hacź šo jejne žiwjenje minje. Mała mrějaza tu šłaba, ale se šbōžnje pschetrašnjentym woblicžom ležesche. „Nana“, šo wona s žunim hłošom woprascha, „dyrbju nētko na twoju njewěru wumrjecź abo na wěru šwojeje macžerje?“ — „„Božedla na wěru twojeje macžerje!““ štuženy nan s šchepjetašym hłošom wuwoła. Šokolō džěscžowuju hubicžkow pať špōdžimny pošmēwł hrajesche a hašchazej wōcžzy šo hišcže juntrōcź škōncžnje šabšchcžišchtej. „Ša to wjedžich“, wona lēdma šlyšchomnje šchepny: ša mało wošomikow bēsche wona cžětko.

A tón nan? Bē to tón wulžycžinjerski bohaprjeter, kotryž tudy šwoje džěcžo „božedla“ prošesche, we wěrje do Šbōžnika wumrjecź? — Šať kať šo jemu džěsche, je to pola mnohich njewěrnyh. Š wótšje šlinežazyymi šłowami a s šhroblým cžokom šo woni pschecziwo Bohu špjeraju, a tola! hłuboko we wutrobje woni to šwědcženje wěrnosće noscha, kotrež šo potom w rošjudnyh wošomikach s njeje wudobywa. D njesašamny s próštwami a modlenjom, šo chyzł tón Knjes po šwojej mišosći bōry tón wošomik pschicź dacź hdyž šawjeschi njewěry se wschěch ludow špadnu!

F.

Ali hrěschnikej budź hnadny!

Luf. 18, 13.

Ša, šwjaty Božo na njeby,
Kať zlonik šteju s dala;
Šso tebi bližicź njewěrju,
Mje moje hrěchi pala;
Na wutrobu, na hrěchow žro,
Ša kacžapolnje dyru šo:
Mi hrěschnikej budź hnadny!

Ššym pošny brudow, masany,
Mje trundle hrěcha kryja;
Tež šhorzy šym a wužadny,
Mi štyški w dušchi ryja;
Šsej woczi šbēhnycź njeswažu,
Ša ł Bohu jeno šdychuju:
Mi hrěschnikej budź hnadny!

Drye hōdny njejšym hrěchow dla,
Šo mje tu šemja nošy;
Ša wēm pať, šo Bóh hnadu ma
Ša hrěschnika, kiž prošy
We wěrje, prawej pošucže,
Šso džeržo Šhryšta prawdosće:
Mi hrěschnikej budź hnadny!

Haj, wucžicź mje psches Šhryšta krej,
D Božo mišosčimny!
Ša dowěrjam šo Šbōžnikej,
Šo psches njeho šym žimy.
Duž w žiwjenju a wumrjecžu
Ša we nim ł tebi šdychuju:
Mi hrěschnikej budź hnadny!

K. A. Fiedler.

Usoje knjejtwo.

Tsi kotry knježa po scherolim kwěczi,
Sich knjejtwo szepat mózny, mily je;
Pod njón so sjednoczeja kwětla dzěczi
A wužiwaju sbože njebjeste;
Schtóž njej' pod schlitom tychle trójnikow,
Tón žaruj wurubjeny radoščow,
Ma cześczach kwětliwy kšesćanstej'
Tón nima džěl, staw jejny njej'.

Ta prěnja kotra jako hwěsda wodži,
Kšód cžłowski i Božim kwětkom roškwětla,
Móz ryczerstu a mēr do duschow płodži
A i procha cžłowstwo i bójstwu posběha.
Kódž žiwjenja so nihdy njeslemi,
Kódž jejna ruka je pschi prawidli.
To by ty, kšesćan sawoła,
Ty nascha wěra njebjesta!

Ta druha kotra i njebjest narodžena,
Tu kšudu semju čini i njebjestam,
Móz jejna we wutrobach sahoržena
Se kšluischa hacž smjercž, to njeľudam,
We tyžaktróčnych pruhach blyščeczi so
A wschědnje womłodžuje cžłowjestwo.
O lubošč, knježna kralowa,
Kšesć twój dych kče tež pusežina!

Kódž placžo džemy cžmowu drohu cžafnu,
Kódž dostatk požadanjow hinje, mrje,
Kódž płomjenja we mladym wóczku hažnu,
Pať smjercž pať žiwjenje naž rošwjedže:
Nam pschichod, tšecža kotra lubořna,
We rjeńschim kšměwku, kwětle pokaja.
To šłota je ta nadžija,
Trošcht cžecze i jeje kelicha!

Duž, smjertni, krašnje hoľdujče tej wěri,
Trón jejny pschecze, smjerdžecze, powyschecze;
Tu lubošč džeržecž — lubošč njech waš cžeri,
Se lubošč sbože, sbože lubošč je;
A kšchecze nadžiju, tu trošchtatku
Kšesć žiwjenje a smjercž wam pschecželnu;
Njech wěra, lubošč, nadžija
Nam semju i njebjom sjednocža!

Handrij Zejleř.

Pschi smjertnym ložu.

Haj, wona so woprawdže ložto njemějesche, ta wboha Suržyna.
To kšudža tež widžachu. Duž bě to njetriebawšči, so wona
hama tať wjele wo tym rěčesche, kšoweho muža njepschestajnje wob-
skoržowasche a ja wscho samolwiteho cžinjjesche. Wěso tať někotry
džeń sańdže, hdžež Surž nicžo njesažluži — dokelž žaneho džěta
njenamala a běšche, kaž prajesche, i napinanju pschěšlabu; žona pať
jemu kšwarjo wumjetowasche, so je to lenjošč a so jemu jeno
dobra wola pobrachuje. Kódž móžachu tež te wjetsche dzěczi hižom
řobu jašlužecž pomhačž, dha tola kóždy wě, so tať někotry trošch
i temu kšluischa, kšwójbu i wóšmimi dzěcžimi žiwicž a drascžicž; duž
dyrbjesche so pola Suržez w kóždy cžaf kšětro na krotke wjasacž.
Najhóřesche pať bě duch njepokoja a wobožnosče, kotryž bě na tu
žonu pschichol; wona nad tym ródnosčž žyle i woczow spuscheczi, a
te džery w drascže dzěczi dopokajowachu, so žana wuporjedžaza ruka

w prawym cžafu i jehlu a nicžu wobkhadžecž njewjedžesche, a nad
tym tola sawěscže jejny muž wina njebě.

Runje wona sažo pschěd kšěžnymi durjemi stejjesche a w roš-
mołwje i jenej kšudžinu kšoweho muža i wobskoržbami pschěšypo-
wasche, haj wona so tať do rošhorjenja sarěcža, so i tymi kšowami
ššonczi: „Haj saměrnje, prěnjemu lěpschemu proščerjej bñch i radošču
hriwnu darila, chžyl-li mje Wóh tón Knjes wot tuteje cžwile
wumóz!“ A Wóh wumó ju „wot tuteje cžwile“ rucžischo, džyli
běšche so to Suržynej jesdalo. Bližšči džěń so w tym malym
měscže je smjertnym swonom swonjesche. A komu to placžesche?
Tam w tej kšěžy, i boła drohi stejazej, Surž prosty a morwy na
ložu wupschestrieny ležesche: Wóža rucžka běšche jeho žyle nahle
sajala a jeho žiwjenju kónž scžinika! S hłobom žakosčizy jeho
kšwójbni smjertne lěhwo wobstejachu.

Nětko hagle Suržyna wjedžischo, schto běšche na nim měla, kať
wopuscheczeni wona a dzěczi běchu. A kať něotre twjerde kšowo,
w njepokojnosčži wot njeje rěčane, so i jerej kšamo-wobskoržbu
do jejneje bolosče měšesche! Wěscže, Wóh je cžłowjeskej wottynjenty
kónž stajil, kať bolho a daloko ma bydlicž, wón je tón Knjes nad
žiwjenjom a smjercžu, — ale njebudžischo wona tola jeno wčžera
tať blašnje rěčala! Runje jejne wurjeknjene pschecže, i tajkej hrošb-
nej nahłosčžu do dopjelnjenja pschěńdžene, jej na duschi palešche.
Sej běšche, kať dyrbjala ju tale pošlednja njelubosčžiwosčž horka
wobskoržicž, a jejna wutroba so wo smilenje i Wóhu wołasche.

Wóh baj, so by i tehole kšamošudžjenja a tuteho horja, kotrež
bě tón Knjes do tamneho domu póbłal, „pokojny płód prawdosče“
wurostł, a ta wudowa řebje a kšowje dzěczi trošchtne temu po-
rucžecž nawukla, kiž tež ptaki pod njebjestami živi a chže so nade
wschěmi kšowjimi štworjenjami kšmilicž. F.

Sslužče řebi jedyn druhemu.

Běšche pónđželu popoľdnju — nam jedyn předať i najmlóđ-
šeho šhonjenja powjeda — jako běch se kšowjim jenopschěžnikom kšam
na wjeřnu filialu i rošwucžowanju jěł. Ma wrócžbje widžach po
dróhy muža hieč, w jednorym, ale ródnym woblecženju, nimo kotre-
hož mějach jěcž. Sa pschi řebi rošpominach, dyrbjju sařtačž a jemu
město na kšowjim wosu posčicžicž, na kotrymž bě hišchče ruma doščž,
abo niz? Kšesćizjanska pschikšluischnosčž by wschak to byla — ale
kať? był-li to tež jeno někaťki dundať, mołł teho derje porno řebi
měscžicž? Sa pomyslich, ty woczajnesch, hacž cže wón wo to
prořy abo niz.

S něschto pomakšchim postupom nimo njeho jědžich; wón so
njewohladny a na mnje njesawoła, ja tehodla myřlach, ty jědželch
šměrom dale. Ale njedaloko njeho mi na duschu padže: Wo cžim
ty njedželu přědowasche? Njeběšche to wo Knjesowym nohimycžu?
A njepschisankny ty i temu na kšowjich pošlučarjow to napomi-
nanje: Pschikšlad je nam tón Knjes dať, so bychmy cžinili, kať je
wón nam cžinik? Džimy a cžimny kšowjim bratram, wořebje tym
potřebnym, runje tať! To mi do rukow sajě a mje nimowólnje
nufowasche, woteschku sačahnyčž, doniž tón muž sažo porno mi
njebě. Šso spodžiwajžy a žyle pschěšlapnjenty wón moje namoľ-
wjenje, so chžyl so porno mi pošydnycž, sařlyšcha, a cžinjjesche to
jeno traschiwje.

Běšche pať to kšudy, ale ródnny řjemjeřnik; w jentym měscže,
wjazorych mil šbalenym, bě wón džělo pyřtačž chžyl, ale runje džěń
prjedy běchu to město, sa kotrymž žedžesche, wobkadžili, tať so dyrbj-
šche so bjes dozpicža kšoweho saměra domoj wrócžicž. Dopolđnja
běšche wón pšchi schtyri hodžiny pucžowal, popoľdnju dyrbjesche
to sažo, a pschi tym bě wón hagle njedawno wot cžěžkeje pluzo-
weje kšorosče wotkhoril. Kať derje jemu řobujěšba cžinjjesche —
ale kať wjele lěpje mi kšamemu to řobuwšacže! Kať bórřy so
w rošmołwje wutrobje wotewrišchtej, a kať něotre trošchtne a psche-

wodne słowo mójesche bo jemu na wutrobu polożić! Rajki blaśn budźich był, potom pschi febi pomysłich, budźich-li bo i dżiwaniom na śwět abo se strachocziwoścje tejele rjaneje pschileżnosće smynł, sam czinic, sztoż bęch druhim předował!

F.

Hejtman Wiedeburg.

My wschitzy snajemy a lubujemy tamneho wojećskeho hejtmana w Kapernaumje, kotryž i tym poniżnym wusnacjom: „Kneže, ja njejsym hódny, so by Ty pod moju tšechu schol!“ psched nascheho Wumožnika stupi, a nad kotrehož twjerdym a nadžije-polnym doměrjenjom bo Jesuś sam dżiwasche, tak so i tym, kiž sa nim džeču, prajesche: „Saměrnje, ja praju Wam, tajseje wěrny njejsym w Israelu namakał.“

My wschitzy snajemy a lubujemy tamneho wojećskeho hejtmana pod kšizom, kotryž pschi tych wulkich a móżnych snamjenjach, kiž bo pschi Jesuśowej smjerczi stachu, polny pobožneje myśle rjetny: „Saměsće, to je Boži Esyn był!“

My wschitzy snajemy a lubujemy teź tamneho wojećskeho hejtmana Korneliuśa, wo kotrymž bo w japoschtolškich skutkach powjeda, so bęsche nabožny a bohabojaśny i zyłej swojej kšězu, a dawasche ludu wjele smilnych darow, a modlesche bo stajnje i Bohu.“

Tuczi mužojo su wěsće wschitzy prawi a wutrobiczi wojazy byli, pschetož bohabojaśna wutroba w kóždym powołanju na to czěri, so człowjek swoje pschibluschnosće dopjelnja psched Bohom a człowjekami. A teź wojaś bo pobožneje myśle wopradowje ženje hanibowacž njetreba.

A tajki pobožny a sprawny wojaś bęsche teź hejtman Wiedeburg, na kotrehož nasche powjedańčko spomina. Jeho sprawny starškej bęschtaj jeho w bojosczi psched Bohom woczahnyłoj. A tu wěru, kotruž bęsche w staršiskim domje nawuknył, tutu je potom we swojim dalškim žiwjenju śwěru wopolašowal. Bože słowo bęsche jeho dusche radosć, a w pilnej a nutrnej modlitwie pytasche a namaka tu móż a pomoc i wykofoścje, kotruž pschi swojim skutkowanju a we swojim powołanju husto dosć trjebasche. Eswojim wojaśam bęsche wón teho dla teź sprawny a i dobom teź luboscziwy roskasowal. Wón febi jich wutrobny psches swoju pscheczel-niwosć a miłosć dobu, a jeho słowo a pschiklad na nich sbožownje skutkowschtej. To ma bo czim bóle pschibowacž a wusběhowacž, dokelž wojazy tamnišchego czaśa i wjetšcha jenož i dundałow a lidorow wostejachu, kotrychž bęchu ludzo i pjenjesami a hladkimi słowami i saptupjenju do wójska narěčeli, tak so bo jenož i pufami a furowymi khostanjemi w dobrny porjadku sdžeržecž hodžachu.

To pak pola nascheho hejtmana a jeho ludžoch na žane waschnje treba njebęsche. Wojazy jeho lubowachu, kaž džećzi swojeho nana, a budžichu kóždy czaś sa njeho teź swólniwje psches wuheń schli. Teho dla teź jeho kwinjenju a słowu pošluchachu, a jeho kompanija bo w zyłym wójsku psches swoj dobry porjadk a swoje wubjerne sadžerženje wusnamjenjesche.

Hejtman Wiedeburg stejesche w tak mjenowanym Rhedenskim regimencje tehdomnišchego hanoverskeho kšurwjetča. Hanoverska pak tehdy Sendželskej kšuschesche. Bęsche to w lěće 1775, jako dvě kompaniji pomjenowaneho regimenta tu pschikasn dostaschtej, so bęschtej bo na kupu Gibraltar podatej a bo tamnišchemu jendželskemu wójsku pschibowaloj. Wojazy teź se swojimi wyschkami radosťnje na kóždi po morju wotjědžechu. Nichtó febi njemyslesche, so je ta kóž, kotraž jich wjesesche, jara stara a hubjena.

Wjesenje bęsche i woprědka teź sbožowne. Ale jako bęchu do bliskosće francoskeho brjoħa pschijěli, jich njejabzy šylne wětry

nadpadnychu. Stara a hubjena kóž njemóžesche jich dżiwje nadpadny a pschemóž howrjaznych žołmow dołho wudžeržecž. Na dnje kóže bo wulka džera wurasny, a mórste wody i tajkej mozu do njeje stupachu, so bo idasche, so bo kóž sa krotki czaś podnóri. Strach, kotryž tym, kiž na njej bęchu, se smjerczu hrožesche, bęsche jara wulki. Kóžny kapitan je hewal tón, kotryž smě kóž, jemu doměrjenu, najposledny wopuschćicž. Tudy pak bę runje nawopał. Tón jendželski kapitan jenož na to myślesche, tak by febjje a swojich krajanow, mjenujzy tych jendželskich kóžnikow, psched smjerczu wukhowacž mohł. Wo tych wbohich hanoverskich wojaśow bo wón teź ani próschka njestarasche. Wón hnydom pschikasa, so bęschtaj bo taj dwaj wulkaj czołmaj, kotraž i kóždi kšuscheschtaj, wotwiasa-łoj a do morja dele puschćikoj, a potom bo se wschěmi swojimi ludžimi spěschnje do njeje poda a wotjědže. Pschi tym wón wudawasche, so chze po druhu kóž, kotraž bę daloko na morju widžecž, kšětsje rucze dojěč a ju wo pomoc prošecž. Wón bęsche drje teź naschemu sprawnemu hejtmanej prajil, so by bo do czołma podal a i nim wotjěl. Tón bę bo pak japowjedžil a bęsche jemu prajil: „Sa njemóžu tak bjes kšwědomja, kaž Wny, skutkowacž, a nočzu swojich ludži w strachnosći a nudy wopuschćicž. To je hanba, so tu kóž a naś, kotryž wódženje kóže njerosymimy, tak nješwěrnje wopuschćecze. Džicze, hdžěč chzeće; ja i Wami nje-pojědu, a Wny swojemu khostanju nječeknjecze!“

Tajke słowa bęchu kaž wěschćenje, kotrež mējesche bo wschaf teź bórny dopjelnicž. Wobaj czołmaj, hacž runje dosć wulkaj, bęschtaj wot ludži pschepjelnenaj. Woni teho dla nadpadny wětraw a žołmow dołho wudžeržecž njemóžachu. Sako bęchu lědy mały kruč dale wujěli, buschtaj wobaj czołmaj sa šobu powalenaj, a wschitzy czi, kiž bęchu w nimaj smjerczi wucžeknyčž chžyli, bo do mórsteje hlubiny ponórichu.

Hejtman Wiedeburg a jeho wojazy sastróženi widžachu, szto bo psched jich woczomaj sta. Sdasche bo, so drje bo i nimi to šame stanje. Woda we kóždi i kóždej mjeńschinu pschibjerasche. Wiedeburg, kiž mējesche nětko na kóždi roskasowacž, wo kóžništwje i zyła ničzo njerosymjesche. To pak bę jemu jasne, so móżachu bo czi, kiž hišće na kóždi bęchu, jenož tehdy wumóženja nadžijecž, jeli so bo jim radži, stajnje telko wody i njeje wuplumpacž, so by bo wona hišće na morju sdžeržecž mohla.

„Džeczi“, wón i swojim wojaśam džesche, „strach je wulki, a smjercž nam wschitkim se šahubjenjom hrošy. Ale ruśa wscheho-móžneho Boha móže naś sdžeržecž. Wón roskasuje na morju runje tak, kaž na twjerdžisnje kraja. Wón je wschitke wóšfi na naschey hlówje pschelicžil. Se-li to jeho šwjata wola, naś pschi žiwjenju sdžeržecž, nam teź šurawe morjo seschodžicž njemóže. Dajće bo nam teho dla pschede wschitkim i njemu modlicž, a potom chžemy šwěru w jeho mjenje sa nasche wukhowanje džekacž! A potom Wiedeburg bo wóšje modlesche, doměrnje a do Božeje wole pod-datny, kaž prawy kšesczijan bo modlicž dnyrbi a bo teź jenož modlicž móže. Na to wón stany a pschikasa, so bęchu wschitke plumpy saptajili a pschi nich se wschey mozu džekali. To bo sta, a ludzo džekachu, sztož móżachu. Słowa jich hejtmana bęchu jich i nowej nadžiju napjelnil. Woni chžychu i najmjeńšcha dokonjecž, sztož móżachu, so bęchu swoje žiwjenje wukhowali. Wětry hišće pschezo i polnej mozu sakhadžachu a rosnjemdrjene morjo žołmy, wykofoe kaž hrody, na kóž cžerjesche, kiž ju husto dosć i wodu potrychu a i njeje wscho wotplawicž pytachu. Wiedeburg stajnje pola wojaśow stejesche, kotryž po rjadu džekachu, a jich móż se swojimi dobrocziwymi słowami pošyljesche. Wón jich ani wo dnjo ani w nozy njewopuschći a jenož druhdy na kšwilku woteńdže, so by tych, kiž kšori ležachu, wopytal a potroschlowal.

(Pschichodnje dale.)